

STEČAJNI UPRAVITELJ
Loris Rak, dipl.iur.

07-09-2020

PRIMLJENO

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI

Rijeka, Zadarska 1 i 3

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Trgovački sud u Rijeci, u ime Republike Hrvatske, po sucu Jasenki Pavišić Čačić kao sucu pojedincu, u parničnom predmetu tužitelja EDINA DELIBEGOVIĆA iz Opatije, Sv. Florijana 1, OIB: 55110047297, kojeg zastupaju Saša Poldan i drugi, odvjetnici iz Rijeke, Jadranski trg 4, protiv tuženika G.H.B. d.o.o., u stečaju, Opatija, M. Tita 87, OIB: 76966284028, kojeg zastupa Edviga Sušenj Janjatović, odvjetnica iz Rijeke, Zagrebačka 18, uz umješaa na strani tuženika MIROSLAVA BRKOVIĆA iz Pirana (Republika Slovenija), Put pomorščakov 26, kojeg zastupa Željko Zrno, odvjetnik iz Osijeka, J. Huttlera 31, radi utvrđenja, nakon glavne i javne rasprave zaključene dana 5. srpnja 2016. godine u prisutnosti zamjenice punomoćnice tužitelja Ane Galić, odvjetničke vježbenice, punomoćnice tuženika Edvige Sušenj Janjatović, odvjetnice iz Rijeke i zamjenika punomoćnika umješaa Nikole Fanuka, odvjetnika iz Rijeke, a objavljene dana 19. kolovoza 2016. godine

presudio je

- I. U cijelosti se odbija kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja kojim traži da se utvrdi kao osnovana, u stečajnom postupku koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Rijeci poslovni broj St-102/10, novčana tražbina tužitelja Edina Delibegovića iz Opatije, Sv. Florijana 1, u iznosu od 6.364.810,39 kn kao tražbina drugog višeg isplatnog reda.
- II. Tužitelj je dužan nadoknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 635.474,80 kn sa zakonskim zateznim kamatama koje na taj iznos teku po čl. 29. stavak 2 (ostali odnosi) ZOO-a od donošenja presude do isplate, sve u roku od 8 dana.
- III. Tužitelj je dužan nadoknaditi umješaa na strani tuženika troškove parničnog postupka u iznosu od 142.050,00 kn u roku od 8 dana.

Obrazloženje

U predmetnoj parnici, tužbom od 10. siječnja 2011. godine, tužitelj je zatražio da se utvrdi osnovanom novčana tražbina u iznosu od 6.364.810,39 kn kao tražbina drugog višeg isplatnog reda u stečajnom postupku otvorenim nad tuženikom. Utuženo potraživanje utemeljio je na činjenici da prema tuženiku ima potraživanje u iznosu od 1.817.650,25 kn na temelju ugovora o kratkoročnim pozajmicama zaključenim u vremenskom razdoblju od ožujka 2001. do studenoga 2001. godine uz pripadajuću kamatu u iznosu od 1.005.529,21 kn, zatim na okolnosti da je na temelju ugovora o ustupu potraživanja stekao pravo potraživati od tuženika iznos od 197.000,00 kn u vezi pravnih poslova koje je Dubravka Šnel Delibegović zaključila s tuženikom po ugovorima o kratkoročnim pozajmicama zajedno s potraživanjem s osnova kamata u iznosu od 103.282,99 kn. Pozvao se i na potraživanje stečeno na temelju ugovora o ustupu potraživanja zaključenim s društvom Operetta d.o.o., a u vezi potraživanja iz ugovora o kratkoročnim pozajmicama po kojima tužitelj potražuje od tuženika iznos od

539.002,80 kn s kamatama u iznosu od 282.587,93 kn. Isto tako, u postupku ističe i potraživanje stečeno na temelju ugovora o ustupu potraživanja zaključenim s društvom Vior d.o.o., a u vezi kratkoročnih pozajmica zaključenih u vremenskom razdoblju od travnja do rujna 2001.g. u iznosu od 304.202,55 kn s kamatama u iznosu od 312.948,79 kn. Slijedom navedenog s osnova povrata zajma potražuje ukupno iznos od 4.562.204,63 kn. Nadalje, u tužbi je naveo da ima potraživanje prema tuženiku s osnova ustupljene tražbine od društva Vior d.o.o. po ugovoru od 17. studenoga 2001. godine, a koje društvo je podmirilo usluge društva Protect-Funčić i drugi j.t.d. za usluge zaštite osoba i imovine pružene tuženiku u iznosu od 297.278,08 kn s kamatom u iznosu od 164.782,68 kn kao i potraživanje prema tuženiku s osnova ustupa tražbine od društva KINO IMPERIAL d.o.o. po ugovoru od 20. rujna 2010. godine i to na ime građevinskih radova izvedenih na objektu Villa Rosalia u iznosu od 1.158.045,00 kn, a koji su izvedeni u vremenskom razdoblju od srpnja do rujna 2010. godine. Pozvao se i na okolnost da je tužitelj društvu Klemm sigurnost d.o.o. platilo uslugu čuvanja objekta za račun tuženika u vremenskom razdoblju od srpnja do rujna 2010. godine slijedom čega je na ime nužnih i korisnih radnji za tuženika istaknuo i tražbinu u iznosu od 182.500,00 kn. Ukupno, tužitelj tužbenim zahtjevom traži da se utvrdi osnovanim novčana tražbina tužitelja u stečajnom postupku otvorenim nad tuženikom u iznosu od 6.364.810,39 kn kao tražbina drugog višeg isplatnog reda.

Tuženik je u postupku osporio osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva i među ostalim prigovorio da se ne radi o tražbini drugog višeg isplatnog reda već da se radi o tražbini nižeg isplatnog reda budući da su u trenutku davanja zajma tužitelj i Dubravka Šnel Delibegović (bivša supruga tužitelja) bili članovi društva tuženika. Navedeno je bilo i razlog osporavanja u stečajnom postupku. Pozvao se na pravomoćnu presudu Trgovačkog suda u Rijeci u kojoj je kao prethodno pitanje utvrđeno da su Dubravka Šnel Delibegović i tužitelj članovi društva tuženika i to od 8. lipnja 2001. godine i to prema sadržaju presude i rješenja poslovni broj P-2204/2001 (l. spisa 209-221) potvrđene presudom VTS RH broj Pž-848/2006 od 7. srpnja 2009. godine (l. spisa 222-227). Naveo je da tužitelj u postupku nije dostavio dokaze na okolnost osnovanosti visine utuženog potraživanja kao i samog plasmana novčanih sredstava. U odnosu na potraživanja po pravnim poslovima zaključenim u 2001. godini istaknuo je i prigovor zastare osporavajući učinke Aneksa br. 1 od 17. studenoga 2001. godine kojim su parnične stranke odredile novi rok dospijeca za sva potraživanja u roku od 30 dana od pisanog poziva davatelja pozajmice korisniku da izvrši povrat pozivnice (članak 2). Naveo je da se davanje pozajmica u predmetnoj situaciji ima smatrati davanjem zajma kojim se nadomješta kapital u smislu odredbe čl. 408. ZTD-a budući da je društvo u vrijeme davanja pozajmica bilo u krizi i nije imalo vlastitog kapitala za podmirenje dospjelih obveza. U odnosu na povećanje temeljnog kapitala unosom nekretnina prema odluci o povećanju temeljnog kapitala od 20. listopada 1998. godine (l. spisa 278-282) naveo je da ta nekretnina nije bila uknjižena kao vlasništvo tuženika sve do otvaranja stečajnog postupka kada je prijenos i uknjižbu u zemljišnim knjigama proveo stečajni upravitelj na temelju pravne radnje iz 2007. godine, a u vezi pozajmica plasiranih od strane društva Operetta, kao i ulaganja društva Kino Imperijal d.o.o. naveo je da se radi o pravnim radnjama trećih osoba koje u gospodarskom smislu odgovaraju davanju zajma u smislu čl. 408. stavak 2 ZTD-a važećeg u vrijeme poduzimanja tih pravnih radnji budući da je u tim društvima tužitelj bio i član društva i član uprave.

Tužitelj je tijekom postupka naveo da je u društvu tuženika stekao pravnu osnovu za upis članstva u Knjigu poslovnih udjela no da u Knjizi poslovnih udjela tuženika nikad nije upisano članstvo tužitelja, a niti Dubravke Šnel Delibegović u vezi ugovora o prijenosu poslovnog udjela od 3. svibnja 2001. godine. Pozvao se na okolnost da je iz izvatka iz Knjige

poslovnih udjela od 18. srpnja 2008. godine vidljivo da su članovi društva tuženika bili Miroslav Brković kao nositelj 69,44% poslovnog udjela i Liburnija Rivijera Hoteli d.d. Opatija kao nositelj 30,55% poslovnih udjela. U vezi s time istaknuo je da je Miroslav Brković Ugovorom o prijenosu i preuzimanju poslovnih udjela od 17. studenoga 2003. godine stekao od Josipa Španjola poslovni udio od 25% kao i da je preostalih 25% Miroslav Brković stekao po Ugovoru o prijenosu i preuzimanju poslovnih udjela od 12. studenoga 2003. godine zaključenih s Brankom Vukušićem kao prenositeljem. O navedenom da je izviješten i ovosudni sudski registar prema izjavi od 15. siječnja 2004. godine (l. spisa 269), kao i da je u međuvremenu izvršen i prijenos poslovnih udjela između Mladena Matijevića i Miroslava Brkovića u vezi prijenosa 25% poslovnog udjela u društvu tuženika, a povodom čega je i izdan popis članova društva tuženika predan ovosudnom sudskom registru 17. siječnja 2005. godine (l. spisa 271) iz kojeg je vidljivo da tužitelj nikada nije bio upisan kao član društva. Istaknuo je da društvo od ožujka do studenoga 2001. godine nije bilo u gospodarskoj krizi da bi se mogla primijeniti odredba čl. 408. stavak 1 ZTD-a budući da je u registru provedeno povećanje temeljnog kapitala unosom nekretnine pa je temeljni kapital iznosio 27.583.000,00 kn. U vezi s time istaknuo je da je odluka o povećanju temeljnog kapitala od 20. listopada 1998. godine provedena u ovosudnom registru 5. siječnja 1999. godine (l. spisa 278-282). U vezi istaknutog prigovora zastare naveo je da je sukladno Aneksu br. 1 Ugovora o kratkoročnoj pozajmici od 17. studenoga 2001. godine tužitelj pozvao tuženika na plaćanje 1. rujna 2010. godine prema ispravi s lista spisa 508. U odnosu na izvadak iz Knjige poslovnih udjela od 8. lipnja 2001. godine (l. spisa 488-489) kao i popis članova društva tuženika od istog datuma prema ispravi s lista spisa 490 tužitelj je osporio vjerodostojnost potpisa na toj ispravi navodeći da nikada nije potpisao te isprave i predlažući na tu okolnost provođenje grafološkog vještačenja.

Tuženik je tijekom postupka naveo da je u vrijeme izdavanja izvotka iz Knjige poslovnih udjela od 8. lipnja 2001. godine, iz kojeg je vidljivo provođenje prijenosa poslovnih udjela po Ugovoru od 3. svibnja 2001. godine na tužitelja, Dubravku Šnel Delibegović i Mladena Matijevića, tužitelj bio jedina osoba ovlaštena za zastupanje tuženika i da je društvo na Skupštini od 8. lipnja 2001. godine saznalo za prijenos po Ugovoru od 3. svibnja 2001. godine. Istaknuo je da su zbog toga učinci prijenosa nastupili najkasnije 8. lipnja 2001. godine. Istaknuo je da je prijenos po Ugovoru od 8. lipnja 2001. godine prema čl. 4. tog Ugovora prenijet uz naknadu od 1,00 kn, a što dodatno govori u prilog tvrdnji da je društvo u vrijeme prijenosa bilo u krizi budući da je bilo opterećeno kreditom od 7.000.000,00 DEM uzetim kod HPB d.d.. Tijekom postupka istaknuo je da tuženik nije u posjedu Knjige poslovnih udjela i da je ta dokumentacija ostala u posjedu tužitelja.

Podneskom od 19. srpnja 2012. godine Miroslav Brković je izjavio da želi stupiti u predmetnu parnicu u svojstvu umješaka na strani tuženika tvrdeći da je imatelj većinskog poslovnog udjela kod tuženika. Parnične stranke protivile su se stupanju Miroslava Brkovića u predmetnu parnicu u svojstvu umješaka. Rješenjem od 9. svibnja 2014. godine zbog utvrđenog postojanja pravnog interesa prihvaćeno je sudjelovanje Miroslava Brkovića u svojstvu umješaka na strani tuženika.

Sud je proveo dokaz uvidom u dokumentaciju koja prileži spisu i saslušanjem tužitelja Edina Delibegovića u svojstvu stranke (l. spisa 543-546), svjedoka Antuna Kelave (l. spisa 635-636) i svjedoka Željka Borića (l. spisa 637-638).

Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog raspravljanja, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev neosnovan u cijelosti.

Tužba od 10. siječnja 2011. godine, podnijeta po uputi iz rješenja stečajnog suca ovoga suda poslovni broj St-102/10 od 2. prosinca 2010. godine, pravovremena je te predana unutar dodijeljenog roka od 8 dana od primitka rješenja o upućivanju na parnicu (l. spisa 7-8) budući da je tužitelj rješenje o upućivanju na parnicu zaprimio dana 31. prosinca 2010. godine prema dokazu s lista spisa 521.

U postupku je utvrđeno da je tužitelj članska prava u društvu stekao po Ugovoru o prijenosu i preuzimanju poslovnog udjela i temeljnog uloga društva GHB d.o.o. od 3. svibnja 2001. godine (l. spisa 475-479) koji je po svojoj formi udovoljavao uvjetima javnobilježničke isprave, a kako to proizlazi iz ovjere s lista spisa 479 i uvjetima propisanim odredbom čl. 412. stavak 3 ZTD-a važećeg u vrijeme zaključenja predmetnog pravnog posla (NN 111/93, 34/99, 121/99, 52/00) kao i da je i neovisno od prijepora oko omogućavanja ostvarenja članskih prava (spornih upisa u knjigu poslovnih udjela) i osporavanja vjerodostojnosti izvataka iz Knjige poslovnih udjela i popisa članova društva od 8. lipnja 2001. godine (l. spisa 488-489 i 490), u odnosu na društvo tuženika stekao svojstvo člana društva s preostalim stjecateljima po Ugovoru od 3. svibnja 2001. godine, među ostalim i Dubravkom Šnel Delibegović, najkasnije 8. lipnja 2001. godine kada je održana Skupština društva tuženika (l. spisa 480-483) na kojoj je ispunjena pretpostavka saznanja nekog od organa društva (Skupštine) za potrebom izmjene podataka o članstvu u društvu u Knjizi poslovnih udjela, a sve u smislu odredbe čl. 410. stavak 2 tada važećeg ZTD-a (NN 111/93, 34/99, 121/99, 52/00) koja je propisivala da se u knjizi poslovnih udjela podaci upisuju na temelju prijave zainteresirane osobe ili na temelju saznanja nekih od organa društva. Okolnosti neurednog vođenja Knjige poslovnih udjela, nepotpunih podataka prema ispravi s l. spisa 1185-1198, dvostrukog vođenja Knjige poslovnih udjela i nevjerodostojnih popisa članova društva ne predstavljaju zbog takve situacije odlučne činjenice za utvrđenje svojstva člana u društvu tuženika. Stoga se utvrđenje članstva tužitelja u društvu tuženika temelji na činjenici zaključenja valjanog ugovora za prijenos poslovnih udjela od 3. svibnja 2001. godine i udovoljenoj pretpostavci saznanja organa društva za prijenos na Skupštini društva od 8. lipnja 2001. godine, a za koje ZTD veže određene pravne učinke. Ostvarenje članskih prava na Skupštini od 8. lipnja 2011. godine potvrdio je u svom iskazu i saslušani svjedok Antun Kelava (l. spisa 635-636), dok svjedok Željko Borić (l. spisa 637) u svom iskazu navodi da nema izravnih saznanja iz 2001. godine s obzirom da je postao zaposlenik LRH d.d. (člana društva tuženika) tek u 2004. godini već posrednih no da mu je i unatoč tome bilo poznato da je tužitelj kratko razdoblje bio član društva tuženika Na tom je tragu i utvrđenje ovoga suda iz nepravomoćne presude ovoga suda od 31. listopada 2014. godine u predmetu poslovni broj P-1503/13 (l. spisa 1220-1231) koji se vodio po tužbi tužitelja Edina Delibegovića i Dubravke Šnel Delibegović protiv tuženika 1. GHB d.o.o. u stečaju Opatija, 2. Miroslava Brkovića uz sudjelovanje umješaka na strani tužitelja Liburnia Riviera Hoteli d.d. Opatija, radi utvrđenja prava na poslovnim udjelima, a po kojoj je sud utvrdio da je 1. tužitelj Edin Delibegović valjano stekao poslovni udio koji čini 25% temeljnog kapitala nominalne vrijednosti 6.895.750,00 kn u društvu G.H.B. d.o.o., u stečaju, a isto je takvo utvrđenje i u odnosu na 2. tužiteljicu Dubravku Šnel Delibegović uz istovremeno nalaganje 1. tuženiku G.H.B. d.o.o. u stečaju Opatija da u Knjizi poslovnih udjela društva upiše Edina Delibegovića kao imatelja poslovnog udjela koji čini 25% temeljnog kapitala nominalne vrijednosti 6.895.750,00 kn uz istovremeno brisanje 2. tuženika Miroslava Brkovića na tom poslovnom udjelu.

Iz stranačkog iskaza tužitelja Edina Delibegovića (l. spisa 543-546) proizlazi da je društvo tuženika bilo u financijskim problemima u vrijeme kada je on stupio u pregovore s J. Španjolom, B. Vukušićem i Miroslavom Brkovićem, negdje u ožujku 2001. godine, a sve u vezi potencijalnih ulaganja i preuzimanja vlasničkih udjela. Naveo je da je već u to vrijeme društvo bilo u blokadi i da već nekoliko mjeseci nisu bile isplaćivane plaće djelatnicima društva kao i da su nastupili problemi s nabavkom robe te da se on u toj situaciji ponudio ući u vlasničku strukturu kao i na mjesto direktora kako bi pokušao oživjeti poslovanje. Naveo je da se radilo o poslovanju casina, istaknuo je da je preuzimanje poslovnog udjela za 1,00 kunu učinjeno iz razloga što je bilo dogovoreno da on nakon sagledavanja cjelokupne financijske situacije preuzme sve financijske obveze društva G.H.B. prema trećima. Istaknuo je da je čak i prije zaključenja Ugovora o prijenosu poslovnih udjela morao financijski intervenirati iz razloga što su djelatnici prijetili štrajkom pa je i prije prijenosa davao društvu financijske pozajmice. Opisao je da je u trenutku davanja pozajmica društvo bilo u takvoj financijskoj situaciji da nije moglo funkcionirati niti podmirivati obveze i da se radilo o stanju prije iskopčavanja struje i vode, a da je takvo stanje u društvu zatekao i u 2001. godini kao i u 2010. godini kada se ponovno vratio. Naveo je da je u tom trenutku društvo bilo prezaduženo, jer su postojale obveze po kreditima i da je iz financijske dokumentacije proizlazilo da društvo nije bilo likvidno. Stanje u 2001. godini na računu tuženika bilo je takvo da je račun bio u blokadi preko 2 milijuna kuna. Istaknuo je da je zbog takve situacije zaključen Aneks u vezi povrata pozajmica kojim je ostavljen duži period, a sve kako bi se pričekala financijska konsolidacija tuženika. Naveo je da je poziv za povrat plasiranih iznosa uputio tuženiku u rujnu 2010. godine, da društvo u 2001. godini nije moglo dobiti kredit po uobičajenim tržišnim uvjetima i da je u tom trenutku temeljni kapital društva samo formalno bio 28 milijuna kuna i da se vlasništvo nad Casinom Rosalia upisalo tek nakon otvaranja stečajnog postupka.

Iz iznijetih navoda, koje je sud ocijenio istinitim, uvjerljivim pa stoga i vjerodostojnim, sud je utvrdio činjenicu da se društvo u 2001. i 2010. godini našlo u situaciji kada nije moglo uzeti zajam pod uobičajenim tržišnim uvjetima odnosno da je bilo u krizi. Okolnost formalnog upisa povećanja temeljenog kapitala u registru dana 5. siječnja 1999. godine prema Odluci od 20. listopada 1998. godine (l. spisa 278-282) takav zaključak suda ne mijenja budući da je unatoč provedbi odluke o povećanju temeljenog kapitala, u sudskom registru, vlasništvo nad unijetom nekretninom upisano u korist tuženika tek nakon otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom pa faktički ta nekretnina nije mogla predstavljati niti kolateral u pogledu dobivanja obrtnih sredstava za normalno poslovanje u stanju nelikvidnosti koje je opisao tužitelj u svom iskazu (l. spisa 543-546).

Osim izjava iz iskaza tužitelja Edina Delibegovića (l. spisa 543-546), na zaključak da se društvo nalazilo u krizi upućuje i simbolika ugovorene naknade za prenijeti poslovni udio po Ugovoru od 3. svibnja 2001. godine u visini od 1,00 kn (l. spisa 475-479).

S obzirom na stjecanje članstva u društvu najkasnije do 8. lipnja 2001. godine kao i očiglednu zainteresiranost za stjecanje članstva u tom društvu i prije formalnog zaključenja Ugovora o prijenosu od 3. svibnja 2001. godine (koju navodi tužitelj u svom iskazu l. spisa 543-546) zaključak je ovog suda da se potraživanja koja se odnose na osobne pozajmice tužitelja dane u vremenskom razdoblju od ožujka do studenoga 2001. godine, prema ispravama s lista spisa 19-76 i 78, imaju podvesti pod zajam kojim se nadomješta kapital odnosno pod važenje odredbe čl. 408. stavak 1 ZTD-a (NN 111/93, 34/99, 121/99, 52/00) važećeg u tom razdoblju. Navedeno iz razloga što iz samog stranačkog iskaza tužitelja proizlazi da društvo u to vrijeme nije bilo likvidno, da je bilo prezaduženo i da nije moglo

uzeti zajam pod uobičajenim tržišnim uvjetima. Za plasmane prije zaključenja Ugovora o prijenosu od 3. svibnja 2001. godine, odnosno one izvršene prije 8. lipnja 2001. godine, sud je utvrdio da se radi o radnjama tužitelja kao treće osobe koje su u gospodarskom smislu odgovarale davanju zajma s obzirom na utvrđenu zainteresiranost tužitelja za stjecanje članstva u tom društvu. Navedeno se utvrđenje odnosi i na ustupljene pozajmice po Ugovorima o ustupu potraživanja (cesiji) po kojima su potraživanja Dubravke Šnel Delibegović - bivše tužiteljeve supruge, društva Operetta d.o.o. i društva Vior d.o.o. prema društvu tuženika ustupljena tužitelju, a za koje je i sam tužitelj u svom iskazu naveo da je plasiranjem pozajmica ugrozio poslovanje tih društava u kojima je bio i član društva i član uprave/predsjednik uprave. Radi se o pozajmicama koje je Dubravka Šnel Delibegović davala tuženiku u ožujku 2001. godine, a prema ispravama s lista spisa 95-100, društvo Vior d.o.o. u vremenskom razdoblju od travnja do rujna 2001. godine prema ispravama s lista spisa 111-112, 116-117, 118-120, 121-122, 123-124, 125-126, 127-128, 129-130, 131-132, 134-135, 137-138, 139-141, 142-143, 144-145, 163, 166-167, 326-328, 330-331, 335-336, 340-341, 350, 353-359, 361-369, 374-376, 378-379, 382-383, 392-393, 395-398, 400-405, 407-409, 411-412, 415-416, 424-426, 428-430, 432-435, 436-437, 440-441, 444-445, 448-449, 452-453, 456-457, kao i za radnje preuzimanja dugova za robu, struju i telefon prema ispravama s lista spisa 194-195, 323-325, 329, 333-334, 338-339, 351-352, 360, 370-373, 377, 381, 386-391, 399, 406, 410, 414, 417-422, 423, 427, 430, 435, 439 i 443 kao i društva Operetta d.o.o. u lipnju 2001. godine prema ispravama s lista spisa 103-104, 107-108, 114-115, 164-165, a za koje je utvrđeno da su ustupljena tužitelju po ugovorima iz studenoga 2001. godine, a kako proizlazi iz isprava s lista spisa 101-102, 105-106, 109-110, 188-193, 296-299, 300-301, 303-307, 313-314, 316-317, 318, 319-322. Takvo utvrđenje sud temelji na činjenici da su motivi davanja pozajmica i preuzimanja dugova Dubravke Šnel Delibegović, društva Operetta d.o.o. i Vior d.o.o. ustvari bili podudarni s motivima samog tužitelja, a s obzirom da se radi o društvima u kojima je tužitelj bio i član društva i član uprave, a koja je okolnost u postupku nesporna i da je bivša tužiteljeva supruga Dubravka Šnel Delibegović davanje pozajmica vršila s podudarnim motivom stjecanja članstva u tom društvu, a kako je to u konačnici i našlo potvrdu u zaključenju Ugovora od 3. svibnja 2001. godine (l. spisa 475-479).

Prigovor zastare potraživanja koja potječu iz 2001. godine, sud je ocijenio neosnovanim iz razloga što je ocijenio uvjerljivim navod da su stranke Aneksom br. 1 od 17. studenog 2001. godine (l. spisa 18 i 308) pravovaljano ugovorile novi rok dospijeca (30 dana od pisanog poziva), a sve u svrhu financijske konsolidacije društva koje je spomenuo tužitelj u svom stranačkom iskazu (l. spisa 543-546) pa od protoka ugovorenog roka od 30 dana od upućenog pisanog poziva prema ispravi od 1. rujna 2010. godine (l. spisa 508) do prijave potraživanja u stečajni postupak koja je uslijedila nakon otvaranja stečajnog postupka odnosno nakon 29. rujna 2010. godine nije protekao petogodišnji zastarni rok u odnosu na potraživanje koje je izvorno plasirala Dubravka Šnel Delibegović, a niti trogodišnji zastarni rok za potraživanja koja su izvorno pripadala društvima Operetta d.o.o. i Vior d.o.o.

Vršenje plaćanja društvu Klemm sigurnost d.o.o. za račun tuženika u vremenskom razdoblju od srpnja do rujna 2010. godine kao i radovi koje je izvodilo društvo Kino Imperijal d.o.o. u istom vremenskom razdoblju od srpnja do rujna 2010. godine, a koji su ustupljeni tužitelju u rujnu 2010. godine (prema ispravi s lista spisa 196-197) također se, po stavu ovoga suda, imaju podvesti pod odredbu čl. 408. ZTD-a važeću u tom vremenskom razdoblju (NN 111/93, 34/99, 121/99, 52/00, 118/03, 107/07, 146/08, 137/09) s time da se kod plaćanja društvu Klemm sigurnost d.o.o. radi o situaciji koju predviđa čl. 408. stavak 3 ZTD-a odnosno da se plaćanje tuđeg duga ima podvesti pod davanje zajma u gospodarskom smislu kao i da se ustupljeno potraživanje društva Kino Imperijal d.o.o. (prema ispravi o ustupu s lista spisa

196-197, a u vezi dokumentacije s lista spisa 186-187 i 198-199) također ima smatrati davanjem zajma budući da se radi o financiranju uređenja objekta Villa Rosalia u kojem je društvo tuženika obavljalo djelatnost, a koje je poslove uređenja vodilo društvo čiji je tužitelj bio član i direktor, a kako to proizlazi iz njegovog stranačkog iskaza (l. spisa 543-546).

Slijedom navedenog, potraživanje čije utvrđenje traži tužitelj u predmetnoj parnici po svojoj naravi spada u tražbinu nižeg isplatnog reda pozivom na odredbu čl. 408. stavak 1 ZTD-a i čl. 72. st.1 toč.5 SZ-a (NN 44/96, 161/98, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06, 116/10, 25/12, 133/12, 45/13) važećeg u vrijeme otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom dana 29. rujna 2010. godine (l. spisa 514-520).

S obzirom na takvo utvrđenje sud je ocijenio neosnovanim tužbeni zahtjev za utvrđenjem postojanja utužene tražbine kao tražbine drugog višeg isplatnog reda zbog čega je odlučeno kao u točki I. izreke presude.

S obzirom da su u postupku utvrđene sve bitne činjenice o kojima ovisi odluka o osnovanosti tužbenog zahtjeva valjalo je ocijeniti suvišnim i nepotrebnim predloženo financijsko vještačenje s obzirom da je iz dostavljene dokumentacije sud u postupku utvrdio da se radi o stvarnom plasmanu spomenutih novčanih pozajmica, a osporavanje dostavljenih obračuna kamata ocijenio je paušalnim iz razloga što tuženik nije obrazložio razloge takvog osporavanja. Isto tako, suvišnim je ocijenjeno i provođenje građevinskog vještačenja s obzirom da su dostavljeni računi u prilog izvođenja radova prihvaćeni kao vjerodostojne isprave. S obzirom na utvrđenu činjenicu članstva u društvu zbog saznanja o prijenosu poslovnih udjela na skupštini od 8. lipnja 2001. godine sud je ocijenio suvišnim i predloženo grafološko vještačenje radi dokazivanja činjenice da izvadak iz poslovnih knjiga i popis članova društva od 8. lipnja 2001. godine tužitelj nije potpisao.

Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i 155. ZPP-a. Tuženiku su priznati troškovi zastupanja po odvjetniku sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika u granicama specificiranog troškovnika i to za sastav odgovora na tužbu 56.820,00 kn (T.br. 8.1.), zastupanje na ročištu od 17. ožujka 2011. godine 28.410,00 kn (T.br. 9.2.), sastav podneska od 28. ožujka 2011. godine 56.820,00 kn (T.br. 8.1.), sastav podneska od 15. lipnja 2011. godine 56.820,00 kn (T.br. 8.1.), sastav podneska od 3. listopada 2011. godine 56.820,00 kn (T.br. 8.1.), zastupanje na ročištu od 15. veljače 2012. godine 56.820,00 kn (T.br. 9.1.), zastupanje na ročištu od 23. svibnja 2012. godine 56.820,00 kn (T.br. 9.1.), zastupanje na ročištu od 18. lipnja 2013. godine 28.410,00 kn (T.br. 9.2.), zastupanje na ročištu od 27. studenoga 2013. godine 28.410,00 kn (T.br. 9.2.), zastupanje na ročištu od 12. ožujka 2014. godine 28.410,00 kn (T.br. 9.2.), zastupanje na ročištu od 5. srpnja 2016. godine 56.820,00 kn (T.br. 9.1.), PDV 23% 71.877,30 kn, PDV 25% 49.717,50 kn, sudske pristojbe za odgovor na tužbu 2.500,00 kn sukladno Zakonu o sudskim pristojbama i pripadajućoj Tarifi. Stoga je odlučeno kao u točki II. izreke. O troškovima zastupanja na ročištu od 31. svibnja 2011. godine i 22. rujna 2011. godine sud je prethodno odlučio rješenjem od 3. listopada 2011. godine (l. spisa 538), a o troškovima zastupanja na ročištu od 1. prosinca 2011. godine rješenjem od 12. prosinca 2011. godine (l. spisa 585).

Umješaču je s obzirom na uspjeh stranke kojoj se pridružio u predmetnoj parnici valjalo priznati troškove zastupanja po odvjetniku sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika u granicama specificiranog troškovnika, pozivom na odredbu čl. 154. stavak 1 i čl. 155. ZPP-a i to zastupanje na ročištu od 18. lipnja 2013. godine 28.410,00 kn (T.br. 9.2.), zastupanje na ročištu od 27. studenoga 2013. godine 28.410,00 kn (T.br. 9.2.),

zastupanje na ročištu od 12. ožujka 2014. godine 28.410,00 kn (T.br 9.2.), zastupanje na ročištu od 5. srpnja 2016. godine 56.820,00 kn (T.br 9.1.). Stoga je odlučeno kao u točki III. izreke.

U Rijeci, 19. kolovoza 2016. godine

Sudac
Jasenska Pavišić Čačić

Sudac: JASENKA PAVIŠIĆ ČAČIĆ
ZATVORENO I OTPRAVKA

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 8 dana od dana objave, a u slučaju da nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje u roku od 8 dana od dana primitka presude. Žalba se podnosi putem ovog suda u tri istovjetna primjerka, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

U žalbi se ne mogu iznositi nove činjenice niti predlagati novi dokazi, osim ako se oni odnose na bitne povrede odredaba parničnog postupka zbog kojih se žalba može izjaviti.

REPUBLIKA HRVATSKA

Općinski sud u Rijeci

POTVRDA PRAVOMOĆNOSTI/OVRŠNOSTI

Broj odluke: P-50/2011-50

Vrsta odluke: Presuda

Sudski postupak: Jasenka Pavišić Čačić

Datum pravomoćnosti: 13.05.2020.

Datum ovršnosti: 04.08.2020.

Ime i prezime
Pravomoćnosti/ovršnosti:

lo
v
e,
3:
8,
)
li
ti
a
e

li
ti
u

d
2

a

e
g
e
a
l
,
l
s
l
l

broj zapisa: 17898-9f848

kontrolni broj: 0bea0-31d81-d9e8f

ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
epravosudje, L=ZAGREB, O=MINISTARSTVO PRAVOSUĐA HR26635293339, C=HR

vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku,
Trgovački sud u Rijeci potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

e
g
e
a
d
n,
d
ić
s
ju
ja
od